

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 715. Gregorii Pap. II. Annus 2. Theodosii Imp. IV. Annus
1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

IESU CHRISTI ANNO 715.

GREGORII PAP. II. THEODOSII IMP. IV. ANNO 2.

SEPTINGENTESIMVS decimus quintus Redemptio- nis sequitur, idemque sui exordio signatus Indi- cione declinat, qua Theodosius eius nominis quar- tus Imperator, ubi habenas Imperij pulso Anastasio est adpugnatus, quod Catholicus esset, nihil antiquius habuit, quam ut quod Philippus Imperator fuerat demolitus, ipse re- stitueret nobile monumentum, quo sex oecumenice Syno- di deposita erant, qui hoc factum ita compressit ora haro- ticorum, ut omnis de fide questio in ea vrbe cessaret. Ita Anastasius in Gregorio, & alij, hac in Oriente. Jam vero quae in Occidente in eundem Gregorij Pontificatus exor- dia facta idem Anastasius tradit, hic reddamus.

Quod enim Longobardorum gladij vndique immi- nerent, quibus maxime in votis esset Vrbe potiri, quam cum Heruli, Gothi, & Vandali diuersis temporibus saepe occupent, ipsi vero quod nunquam consequi potuis- sent, probo dicebant. Quamobrem Gregorius Papa ad inuicendam mentibus Vrbe adiecit animi, quod & a praedecessoribus tentatum esse sciebat: sed quod nec ipse persequeretur, alij ingruentibus molestis, Anastasius docet his verbis: *Exordia Pontificatus sui calcarias decognere ius- sit, a porta sancti Laurentij inchoans, hinc ciuitatis muros, et sta- tuas decreuerat, & aliquam partem faciens, emergentibus incon- uentis, & pugnatis prope dicitur esse. hoc Anastasius. Cetero- rum minime fuit Deus, voluit cunctis innotuisse, ipsum esse positum in Vrbe murum, & antemurale; fortemque atq; inexpugnabilem permanuram Vrbe, si eius habi- tationes inuitiam colerent; quod quidem pluribus saepe est declaratum exemplis. Sed quid turbatum his diebus acci- dit, ut dicit S. Gregorius auocaretur ab inuituro, idem Anastasius narrat. his verbis: *Tempore etiam ipse castrum vna Longobardis fuerat sub paeulo pensatum. quo audito, omnes videlicet tres. Albertus autem sanctissimus Pontifex, ac co- munitas Longobardos, ut redderent, quod si non acquiescerent, in- nam diuina mulerent pro dolo quem fecerant, suis scriptis pro- scribitur. Nam & muros eius dare, et restituerent, voluit multo- rumque in eam mure neg, inuicem audire, nec reddere sunt passu- ri. inde idem sanctus indoluit, seque, si contulit diuina. Atq; in mu- nitione Duce Neapolitani & populi vacat, dicitur enim, qualiter ageret, quanta scribenda presentibus. Cuiusmodi lato obedi- entia, mea in istis mania ipsa esset, veritas sub nocturno in grege- sione, sicut in ianua, si sicut dux, cum Theodimo subdiacono & balde, atq; exercitus Longobardos per traxerunt cum eorum Casibus interfectum, vias autem amplius quingentos com- peditum eius, apto Neapolim abduxerunt, & sic castrum reci- torum parauerunt, pro cuius redemptione septuaginta aurei libri et ipse sanctissimus Papa (ut promiserat) dedit. hucusque verba Ana- stasii. Eadem habet & Paulus diaconus, qui & Cumanum ad fuisse castrum affirmat, ex quo possumus intelligere à Benesontano Duce Longobardorum id perpetratum fuisse.**

Visisti, Lector, sanctum Pontificem aequè ac Grego- rium primum in numeris sanctorum receptum, bona Ec- clesiastica ab hostibus inuasa minimè cõtēplisse, vel re- copere de iussu, quātumlibet impossibilis propemodum videretur eis expugnatio loci, sed quod minus posset suis, ad alium armis recipere procurasse, omniq; studio presso fuisse, consilio, ope, pecuniā adiuuasse, subdiaconi etiam Ecclesiae Romanae opera vsum esse. Sed obserua ordinem quo procedit, nimirum ut primum, paternis monitioni- bus rem ageret, deinde, ut contempores Ecclesiasticos cernenti exterrecerent, demum vero, ut in eos haec omnia cõtēmentes ageret armis, eiusq; castrum expugnandum cu- raret. Sic Deus rem tantam aggredi voluit Pontificem & doctrinā & sanctitate indignem, eiusque exemplo sanciri discipulum, qui successores erudit, ablata bona Ecclesia- stica ab iniuris possessoribus vindicarent, etiam si opus sit armis, si cetera remedia contemnerent. Possunt sane bella

fieri à Christianis, ut sanctus Augustinus scribit ad Mar- cellinum, ex charitate & misericordia dixerim, & lucro- rum qui impetuntur, cum videlicet occupando quis quae sua non sunt, reus permanet damnationis aeternae, à qua vel iniustus liberatur, cum vi auferatur, quod male possedit, sitque secundum illud Davidicum: *Contere bra- chium peccatoris & maligni, ex quo fractura, quod salus ani- mae acquiratur, mox subditur: Quare peccatum illius, & non inuenietur.* Sic igitur ex charitate atq; misericordia in- fertur bellum, in quo qui vincitur, simul vincat, & vnus tã- tum modo vincatur diabolus, cum cogitur captiuam ani- mam reddere liberam, factā restitutione bonorum.

Quod verò ad Theodimum S. R. E. Subdiaconum & Corretorem Campaniae, de quo est facta mentio, pertinet, extat eius sepulchri alij inscriptio Neapoli in Ecclesia S. Andreae, ad Nidum dicta, in tabula marmorea ante alta- re his verbis exarata.

CONFGIENTI AD TVM SVFFRACIUM LAE- TVS AMPLERE OSSA PYTRIDA TABFAC- TA APOSTOLICA QUI ON TVI MERITI DESI- DERIVM AVLAE TVAE MOENIA MIRA FECIT SVLCHRITVDINE CORVSCARE. VT TVIS ADIVTVS AVXILIIS DISRVPTIS VIN- CVLIS INFERNI HINC RESVRGERE CARO MIS- ERA POSSIT ET IN DIE EXAMINATIONIS CALCATIS FACINOROSIS PECCATIS GAVDIA DIVINA PERCIPIAT TE INTERPRECANTE MARCVR ANDREA.

HIC IN PACE MEMBRA SVNT POSITA THEO- DIMI SVS. EIC. ET RECT. SCS. MD. A. P. OST. ET DIS. HVIVS DIAC. BEATI ANDRAE. SE QVIS PRAESVMPSERIT HVNC TVMVLVM VIOLARE ERIT ANATHEMATIS VINCVLIS IN- NODATVS.

Hactenus Theodimi subdiaconi Regionarij & Recto- ris sanctae Sedis Apostolicae, & dispensatoris Diaconiae S. Andreae epitaphium sepulchrale. Ex quibus & illud ob- seruatione dignum intelligis, in locis illis, ubi Romana Ecclesia patrimonium possidebat, constitutas esse Diaconi- as, sicut in vrbe, in quibus elemosynae à subdiacono Rec- tore patrimonij & dispensatore erogari solerent, Eorū namque ministrorum fuisse munus, curam gerere paupe- rum, ex pluribus sancti Gregorij litteris edocemur, datis ad Anthemium subdiaconum, eo tempore Neapoli eodē munere fungentem. Sed uti nō tempus, locus tamen exi- git, ut in eadem Diaconia S. Andreae, aliud hoc verius ibidem positum epitaphium hic describamus.

MORS QVAE PERPETVO CVNCTOS ABSOR- BET HIATV. PARCERE DVM NESCIT SAEPVS IPSA PAVET FOELX QVI AFFECTVS POTVIT DEMITTERE TVTOS. MORTALEM MORIENS NON TIMET ILLEVIAM. CANDIDA PRAESENTI TEGIT VR MATRONA SEPVLCHRO. MORIVS INGENIO ET GRAVITATE NITENS. CVI DVLCIS REMANENS CONIVNX NATVSQVE SVPERSTES. EX FRVCTV MATER NOSCITVR IN SOBOLV HOC PRAECIVS SEMPER LACHRYMOSA HOC VOCE PETEBAT. CVIVS NVNC MERITVM VOTA SECVTA PRO- BANT. QVANVIS CVNCTA DOMVS NVNQVAM TE FLE- RE QVIESCAT. FELICEM PATEOR SIC MERVISSE MORI. HIC REQVIESCIT IN PACE CANDIDA C. F. QVAE VIXIT PL. M. ANN. L. DIE IV. ID. SEPT. IMP. D. N. MAVRITIO PP. AVG. ANN. IV. P. C. REVS. AN. II. IND. QVARTA.

Tradunt hanc claruisse miraculis, dignamq; habitam quae referretur in Sanctorum numerum. Viget enim eius memo- ria in Romano Martyrologio vna cum S. Candida se- niore discipula sancti Petri.

715.

577-9.

IV. THEODI- MI SVB- DIACONI EPITAFIUM.

* Dispensator huius Diaconiae.

V.

DIACONIAE ROMANAE ECCLESIAE IN DIVERSIS PROVINCIIS.

CONDI- DAETVS M. TAPIL- VM.

VI.
LITH.
FRAN.
DVS DO
NATIO
NES CON
FIRMAT.

Sed redimus ad Longobardos. Horum Rex Liut-
prandus primò infensus Pontifici repetitj ab Ecclesia Ro-
mana Alpes Cottias, quas Aripertus Rex Longobardorū
antea ipsi domuerat verum penitentia dictus eadē rursus
fuit eidem Ecclesie confirmavit. Hæc Anastasius & Paulus
Diaconus, necnon Beda huius temporis scriptor, dum
ait: *Liutprandus Rex Longobardorum donationem Alpium Cot-
tiarum, quam Heri etiam fecerat, & ille repetierat, admi-
nitione venit ab illo Gregorio Papa confirmari, hæc ipse. Eadem
& alij recentiores historici, id ipsum O'ldrad' in episto-
la ad Carolum Magnum, ubi id primo anno eiusdem Re-
gis ab ipso factum tradit.*

*Aripert'

IESV CHRISTI
ANNUS 716.
GREGORII PAP. III. LEONIS IMP. IMP.
ANNUS 716.

I.
LEO ISAV
RVS IMP
RAT.

SECVLTVR ANNO Redemptoris septingentesimus de-
cimus sextus, Indictione decimaquarta quo octavo Ka-
lendas Aprilis Leo Isaurus, abdicante se Theodosio Imp.
habenas sumit Imperij. De his acturi, primū omnium
quæ ad temporis rationem pertinent, sunt accuratibz dis-
quirenda. De die assentimur Theophani, cui id factum die
asserunt, non sic de anno, qui id in annum sequentem
reijcit, cum id factum tradat Indictione decimaquinta.
Sunt hæc eius verba: *Regnavit autem Leo ab octavo Kal. vid. id
Aprilis decimaquinta Indictione usq; ad quartum Idem non Ka-
lendas July nona Indictione, &c.* Ut autem ipsi minime assen-
tiamur, cogit Gregorius Papa epistola ad eundem Leonem
Imp. data, quam reddidit sumus suo loco inferius, quæ
ipse affirmat, accepisse ab eodem Imperatore epistola in-
ter alias datam quartadecima Indictione, & alias annis sin-
gulis sequentibus, usq; ad decimum annum eiusdem Im-
perij ab ipso data, cuius certâ assertionē, firmâq; testifica-
tione recedere cogimur à Theophane. His accidit, quòd
cum omnes qui de Theodosio agunt, affirmant, ipsum nõ
nisi annū imperasse, ac postea se abdicasse, si in sequentem
annum ipsum Imperium propagasse dixerimus, utiq; bi-
ennio imperasse dicendum esset, quod nemo aliorum Grae-
corum dixisse videtur, hæc de temporē.

II.
ADICA
TIONE THE
ODOSII.

De abdicatione verò Imperij per Theodosium factâ
modo dicendum, Theophanes rem gestam brevitè nar-
rans, hæc ait: *Theodosius conuersus in die qua cæssa fuit, speritio re-
narrata, confisso à Germano Patriarcha & à Senatu percepto per
eundem Patriarcham à Leone verba inuenientia accepit, & Ec-
clesie sue perurbatione firmata, & sic ei committunt Imper-
ium. Porro Theodosius vna cum filio suo clerico factum, residuum
vite sua transtulit in pace, hæc Theophanes. Ephesi cum de-
stitutum tradidit, egreque dum videret philosophatū,
in quo, epistaphi loco, id tantum inscribi voluerit, SANCTI
TAS, deligans virum hielem per mortem tantummodo
perfectam consequi ab anima passionibus sanitate. Ad-
dunt præterea ab insolis loci traditum, ipsum etiam mira-
culis curassisse.*

III.
Cedr. An
nal. lib. 3.

Quod verò pertinet ad Leonem, præfectus hic fuit
ab Anastasio Imper. regionibus Orientis, poliensq; exer-
citu, post obitum Anastasij, in Armenia, ubi degebat, cepit
augere vires, quibus (quod cogitabat siquæ) pollet
Theodosium pellere Imperioque potiri, quod ut vidi-
mus, ex sententia accidit, cum Theodosius quietis potius
quàm Imperij cupidus esset. Sed quæ de ipso Leonis ori-
gine & ad Imperium usque progressu Græcorum Anna-
les habent, hic pariter describamus: *Hæc in impostores, qui
quæ falsa pronuntiant, Arabum Regi, quæstus ad necem, eum sa-
gessent in Isauriam, vult Leonem adolefcentem, eundemq; & Co-
roanem nominatum, videntes ipsi formidulosos proceres con-
spicere, qui se dâ arte alebat, presentianerunt ei, fore ut Romano Im-
perio potiretur, iuramentūq; eum obligeant, si hoc esset, salutarum
quod postulabant. Intuitu id Leo in Ecclesia sancti Theodosij, que
vicina erat, ipsi hæc factum, ut Leo à Sifonno Patriarcha in militiam
ad se crearet, à Theodosio autem spatium crearetur, ab Anasto-
sio verò de Ecclesia Orientis in partem, licet aliq; eam à Theodo-*

LEONIS
PRIMOR-
DIA, ET
ASCEN-
SUS IN IM-
PERIVM.
Cedr. An
nal. lib. 3.
Theophan.
& Zonar.

jo ostentum tradant, & sic in partem crearet.
Dum hæc agerentur, subdit Theophanes: *Maximus
Princeps Sacra aciemur de seipsum in Adam nitentem, solus
gatio Pergamum cepa, peccatis populi id exasperat. De episcopo
per ab impotere magis horretum diaboli factis, nonnulli
vunt signum adductum in viri civitate illam molerem molerem
umq; parituram in id erant, & assumptio parata in sacra
vunt, atq; in huiusmodi detestabilis sacrificio omnes qui habitare
ebant, de vetera vitium sua manere in detestantur. Et idcirco
sunt unum. Ita Theophanes, cui assentimur Græcorum
ceteri. Quæ his subiungunt de obfisione Constantino
quitaris, anno sequenti ea contigisse noscuntur, æquum
de ea pluribus suo loco.*

Quo pariter anno idem Leo potius Imperio, ne
prætermittet quod peritare solent orthodoxi Impe-
ratores, coronandus à Germano Patriarcha, ipso excep-
to, iuravit se Fidem Catholicam illis in omnia ser-
vaturum; epistolamq; scribens ad Gregorium Romanum
Pontificem, de sua promotione eundem reddidit, in
rem, Fideiq; fide orthodoxam confessionem adstans,
ex more ab eo Catholicam communicationem excepit.
His accepit Gregorius, qui & alteris Germani Patriarchæ
de sincera fide Imperatoris pariter admonitos fuisse ad
postolicas ad eundem Imperatorem litteras reddidit, quibus
significaret, se cum v. Ecclesie filium benigne susci-
pere, & curaturum ut vbiq; in Occidente principes Chris-
tiani ipsi fœdere amicitiæ iungentur; factumq; tam
missæ Romam imagines eiusdem Imperatoris, quæ Lar-
rata nominare contulerunt, à quibus magis laetantur
more suscepta, ut que id ipsum in provinciis perhærent
à Principibus Christianis, que eiusdem Gregorius opera-
ratum est. Habentur hæc omnia iustus explicata in ipso
Romano Pontifice in ea, quæ in Occidente Imperatorum
decimo ad ipsam scripsi epistolam, quæ in hoc loco in-
terius reddidit sumus.

Ceterum idem Gregorius his temporibus confusa
multibus bellicis, ad monarchiam collapsis, restituit
monasteriorumq; directorum rellationem ad Imperium.
Nam, ut ait Anastasius, *monasteria quæ sunt in
sancti Pauli erant in solitudine relictâ, renouata, ut
sancti Pauli Dei monasteria, congregata sunt per imperatorem
tuit, consensuq; ut videret in nobis, monachi redierunt
laudes, subdit insuper: *He Græcorum in partem
sancti Dei Genitricis ad Prosopium est, monachi nonnulli
atq; monasterium S. Andreae Apollonis, quod Barba in monasterio
ai nimiam ad id idem de Theodosio, in quo vixit quædam
bator nonnulli, ad idem monasteria in idem, in quo vixit
monasteria ad sanctam Dei genitricem signata, et in
sancti Pauli Dei Genitricis, hæc Anastasius, de viginti
Gregorij Papæ, cetera de ipso suis locis dicenda sunt.**

Ad hæc etiam tempora pertinet, quod tradit Paulus
diaconus verbis illis: *Cæcæ hæc tempora Petrus ad
xiana vrbu, diuino amore conponit, hæc vrbu, hæc
tem Gregorij Apollonis S. Petri Papa Cassianus caput
ad facti corpus beati patris benedicti penam, hæc
vrbu iam ante videntibus ab ita cap. qui existeret
lem vrbu Petrus ad xiana, hæc ac constituitur. Itaque
tunc tempore, cooperante diuina misericordia, & ipsi
moribus beati Theodosij patris, tamq; rellationem
cem annis, ex quo locum ille habitatum benevolentiam
multorumq; monachorum & sublimis & vrbu vrbu
emertium patris effectum sub sancta regule dicit, & hæc
di institutione reparata habita acula, vrbu cap. qui
dione conuolunt in statu, quo nunc ita vrbu vrbu
rebus sub Gregorio pelli Paulus diaconus, hæc
onno eius Pontificatus, licet alij hoc vrbu vrbu
referant, quod non potest contingere potest, tunc
illis tunc regionibus, ut vidimus, Longobardorum
multibus. Verum quod Paulus numeret annos centum
decem, ex quo locus ille fuit ob Longobardorum
sationes habitatoribus delinuit; hæc ceterum quæ
ginta quatuor annos interlapso esse ab immodico
gobardorum, qui coacti sunt moerere huiusmodi
inigrare Romam, ut que ad presentem annum, quæ*